

Aszentsorea trabatuta gelditu da

(L'ascensore si è bloccata)

ANTONIO FAVA

SARRERA:

(Iluna. Argia.)

(Hiru pertsonaiak, hantxe daude, irribarrez, elkarren ondoan. Aldo eta Gioconda gerora karakterizatuko dituzten gauzarik gabe daude. Ugok irratia dauka eskuetan. Piztu egiten du: Aurretik musika oso ezti bat duelarik)

LISTOR EROA:

Kaiso, muturzikin guztiok...

bai, bai, zuengatik ari naiz, nire irratiaurikular maite-maiteok, irratibelarriandiok, irratientzuleok, nahiago baduzue... Hemen zuekin zuen Listor ero leiala, Purrusta Irratiko antena zikinetatik, atseginik bizienaz kakazten zaituztela. Nire ahots karrankatzaile honek markatuko du, ikusteko zaudeten parabolatxo amoral honen garaia...

Hona pertsonaiak:

Giocondak interpretatzen duena.

Aldok antzesten duena.

Ugo aktoreak bere gain hartzen duena.

Ekitaldi lizun eta bakar honen izenburua:

Aszentsorea trabatuta gelditu da edo bestela: denbora baten istoria, zeina bait da... kasik thrilling bat...

Antzeslan honen egilea eta zuzendaria da Antonio Fava, teatroko piztia nahiko aldrebesa, ikuskizun mota honekin poz handiz setatua...

Erne zuen belarriok, maiteok...
Zorroztu begiak, xarmagarrienok...
Ahal baduzue eta baldin baduzue, erabili zuen kaskarrak ere...
Eta ongi pasa txepelok...

Alde egiten dute hiruek.

(Gioconda Txolinerdi sartzen da.

Gaztea da, xarmagarria, elegantea, harroa, hantustez betea, gogorra, uzkurra, mokordoa, sensuala. Oportunismorik ederrena erakutsiko du.

Esku-boltsaz gainera, paperezko zorro bat darama, erosketez bete: aki batzuk.

Aszentsorea abiatzen da. Deitzeko botoia zapaltzen du.

Une batez, itxaroten gelditzen da.

Aldo Kaskarinaga sartu eta aszentsorea abiatzen da.

Aldo kultoa da, serio, gizon jatorrik eta zintzorik bada, bera da bat, aberatsa, inportantea, arrazista, bikaina, potentea, argia. Baina, ezkutatzen saiatzen bada ere, atsegin zalea ere bada, kasik kaskarina, gainerakoen ergelkeriaren lekuko jostaria.

Maleta txiki bat darama ongi hertsita eskuetan.)

ALDO: *(Giocondari)* Dei egin diozu aszents...

GIOCONDA: Garbi dago, ala?

ALDO: Oso garbi... hara... etorri da. *(Arraitsu Giocondari)*
Mesedez...

GIO: Hau bai dela gizatasuna... *(aszentsorean sartuz)*
Eskerrik ematen ez badizut, berdin izango zaizu, ba?

ALDO: *(Bera ere sartuz)* Ez naiz hilko horregatik... *(Botoi egokiaren bila hasiz)*

UGO: *(Zalapartaka heltzen da.)*
(Zarpaila eta pijoa da. Astakilo bat da, zikina, pertsona zuria, billaua. Gabardina eta txapel zuri izanak daramatza soinean, arretarik gabe; alkandora zahar bat, galtza zabalak txorkatilan lotuak, galtzerdi lodiak eta gimnasiako oinetakoak.)
Itxaron! Itxaron! Ni ere banator! *(Aszentsorean sartzen da dena irauliz eta itzulipurdikatuz.)*

Barkatu... barkatu... *(Sortu den nahas-mahasa zuzendu nahirik.)*

Triestetik nator. Trena galdu dut hasteko. Gero, hemen, tranbia

eta kartera nortasun agiri eta zortzi mila lira eta guzti... jabetuko zarete, aszentsorea ere galdu izan banu, popatik hartzera joan beharko nuen! Ah! ah! ah!

ALDO: Beno, beno, baina ez dezagun patxada ere galdu. (*Giocondari*)
. Nora zoaz, andrea,... neska?

GIO: (*Ezinegonez bezala*) Eta zu?

ALDO: Ni hogeita hemezortzigarrenera, hura baita azkena.

GIO: Ni ez. Eman, eman lasai, utzi nirea nire kontu.

ALDO: Zure esanetara... (*Ugori*)
Eta zu... ?

UGO: (*Totel, baina beti ere pijo.*) Ni... ni, ba... aizu... zuk nahi duzune-
ra.

ALDO: Nolatan?

UGO: Ez, hau da, ba... zu zoazen lekura noa.

ALDO: (*Hotz.*) Ziur zaude?

UGO: (*Ziurtasun osoz.*) Ez.

ALDO: (*Gizalegaz, baina pazientzia galtzen hasita.*)

Beraz, nik hogeita hemezortzigarrenari emango diot, zuek jauenok, kontrakorik ez baduzue.

(*Itxaroten du, baina erantzunik ez; keinu zehatzik ez. Botoia zapaltzen du.*)

(*Aszentsorearen gorako mugimenduaren ilusioa birakako argiaren bidez lortzen da*).

UGO: (*Aszentsorea abiatu bezain laster.*) Baaagooooaaaaazzzz!
(*Erabateko pailazo bihurturik Giocondari.*)
Ikusiko duzu, emozioz beteriko bidaia egingo dugu!
(*Bizkarreko bat ematen dio.*)

GIO: (*Biziro, irmo, guztiz aztoraturik.*)

Ez ni ukitu ! (*Ugo izaturik geratzen da. Aldo zur eta lur dago. Giocondak . Tonuz aldatzen du, gauzak konpondu nahirik*).

Boltsa... arraultzez beteta dago... (*Bat atera eta erakusten die*).

Hara! Ikusi!

Ez al zaizkit hautsiko!

Nire amonarentzat dira. Oso gaizki dago.

UGO: Zer, basoan bizi al da, goiko terrazan?

GIO: Nor?

UGO: Amona. Erne ibili aszentsoreko otsoarekin!
Uuuuuuhhhh... . .

GIO: Mmhh. Gogaikarria!

*(Une bat. Bakoitza bere aldetik. Ugo aspertu egiten da.
Aldok, egunkaria atera, eta irakurtzeari ekiten dio).*

Ugok, imitatuz, plastikozko zakutoan aldizkari sexy bat bilatu eta orriak pasatzen hasten da. Ugo dibertitzen ari da, Gioconda eskandalizatu egiten da. Ugok, aldizkariaren erdiko orri handia askatu eta aszentsoreko ormaren erdi-erdian itsasten du: Neskatil bilusi bikain batek irribarre egiten die izun hirurei).

ALDO: *(Edozein modutan, bera ere nahiko dibertiturik).*

Baina zertan ari zara, gizona, zer ari zara. Kendu hori hortik!

UGO: Oso luzea izango da bidaia, eta lekua antolatzen ari naiz.

GIO: Zikina. Eta gainera, segituan gara goian, Zertarako hasi behar duzu lekua antolatzen?

UGO: *(Gioconda izorratzeko, otsoarena errepikatzen du)*
Uuuuhhhh... . .

(Aszentsoreak dardaizo bat egiten du. Argia piskat apaltzen da)
da).

GIO: Zer gertatu da?

UGO: *(Ez bait da ezertaz konturatu).* Zer ba? Zerbait gertatu da, ala?

ALDO: Ba gertatu da, trabatuta gelditu egin dela.

UGO: Nor?

GIO: Oh, Jainko maitea, ez!

ALDO: Nor ez, zer:
aszentsorea trabatuta gelditu egin da.

UGO: Gure hau?

ALDO: Hau berau.

GIO: *(Ugori)* Eintzuidazu ongi, astakirten horrek!

UGO: Esan!

GIO: Ez da minutu asko nire ezagutza egin duzuna, eta txepelkeriaren marka guztiak hausten ari zara!

UGO: (*Gutziz objetibo eta entusiasmoz*)

Hala da! Bai, hala da!

GIO: Beraz, horretan bat gatozenez gero, ea beste puntu honetan ere bat gatozen:

Hemendik aldegin behar dugu... eta segituan gainera. Beraz, ea irtenbide zentzuzkorik asmatzen dugun hemendik...

ALDO: (*Hotz.*) Alarma jo dut segituan. Baina ez dut uste dabilenik. Hogeitamahirugarren eta hogeitamalaugarren estaien artean gaude, zulo batetan, lurretik ehun eta gehiago metrotara zintzilik, zementuzko lau pareten artean itxita.

Hasteko, lehendabiziko gauza, irmo egon behar da. Eta bigarren, eta ez horregatik bigarren mailan, patxada gorde behar dugu. Eta orain, itxarotea dagokigu...

GIO: Itxarotea, baina zer?

ALDO: Azxentsorea berriro abia dadila.

GIO: Eta abiatzen ez bada?

UGO: Ba, orduan, gure egoera larria izango litzateke.

ALDO: Hori txepelkeria!

Gu trabaturik gauden aszentsorea hirian dagoen eraikuntzarik Handienetako eta katramilatuenetako honetan dauden aszentsore ugarietako bat da.

Babelgo Dorre moduko honetan, bulegoa besterik ez dago. Estudioak, laborategiak, tailerrak, egunkari eta aldizkari askotako zuzendaritzak, aseguruak, finantz erakundeak.

Adibidez, sarrerako estaian, Banku Nazionala dago. Goraka zortzi estaia hartzen ditu bere bulego eta gauzekin, eta lurrazpian beste bi estaia dauzka gainera.

Gero ministerioetako eta udaleko ordezkariak dauzkagu. Eta gainera, notarioak, abokatuak, medikuak eta bestelako profesionalak.

Baina gain gainean, atikoan, zinema eta teatroko jendea bizi da, arteko jendea, kulturakoa, beren lagun nahiko xeble horiek joan eta etorri etengabea ari zaizkiela.

Hamaika terdiak dira, astearte, eta alde guztietan buila izugarria dago.

Edozein arazo tekniko edo administratibo sortzen dela, eraikuntza guztia maila ezberdinetan antolaturik dago, arazo horiei aurre egiteko. Hogeiren bat izango dira gutxienez atezainak eta askoz gehiago dira guztiaren zainketarako daudenak. Eta ho-

rien artean, aszentsoreen ardura duten teknikoak daude. Guztia konputadoreen bidez egiten da. Zerbait hondatzen bada, argizko laukietan azaltzen da, eta dagoeneko horretan daudenak konturaturik izango dira, ez badaude behintzat tabernan edo lotan edo hilda.

(Erlojuari begirada bat botatzen dio).

Hemendik eta, gehienez ere hogeit hamar minututara, askatuko gaituzte, eta aszentsoreak bere hegaldiari jarraituko dio.

UGO: *(Miretsirik eta entusiasmoz txaloka).* Hori daaaa...

GIO: *(Antsiaz beterik).* Baina, ez al zara konturatzen hogeit hamar minutu ere, gehiegi dela?

ALDO: Ez. Guzti hau amorragarria ere badela aitortuko dizut. Gehiago oraindik: Ni ere minutu oso preziatuak galtzen ari naiz baina, edozein modutan, minutu gutxi batzuk bakarrik izango dira.

Bestalde... *(Erlojua).*

Baaj, ea gordetzen dugun gure patxara madarikatu hau...

(Ugori begiraturuz).

Zuk ez duzu presarik, edo?

UGO: Ez, oso ongi nago hementxe. Hara, zure maletatxoa uzten badidazu, bertantxe eseriko naiz. *(Eskua luzatzen du).*

ALDO: *(Hortzen erditik, izugarri, ezin ezagutzeko moduan).*

Geldi esku hori...

UGO: *(Harrituta eta enbarazaturik. Ondoren, lasaitu eta enbarazorik gabe, Giocondari).*

Eta, dirudien bezala, honek luzetxo jotzen badu, neska eta andreak, zurrut egiteko arraultzatxoren bat emango digu, den bezain jatorra izaki. Gero, nire dendariari aginduko diot zurrut egindakoak ordainetan osa diezazkizun.

Hauxe, bai, benetako oilaloka!

(Kolpetxo bat ematen dio azpiko aldetik Giocondaren zakutxoari).

GIO: Eeeeeezzz!

Eraile madarikatua! Ero amorratu bat zara!

UGO: *(Zer pentsa ez dakiela geratu da bien irteerengatik. Baretu, eta hondorik gabeko bere zakutik irrati-kasette bat ateratzen du eta pizten. Aretoko giro osoa rock txatxu batek betetzen du).*

Rocka atsegin al zaizue?

(Beste biek, erabat ernegaturik, karraska hasi eta meziprezuzko begirada botatzen diote).

Niri ere ez... ze itsusia... (*Kasettea aldatzen du. Mistinguette*).
 Mistinguette. Frantzesia da... ona!
 (*Zinta aldatu eta La Traviata jartzen du, Callas-en ahotsa*).
 Callas. Denei gustatzen zaie.
 (*Zinta aldatu eta Fava jartzen du*).
 Hauxe bai bikaina: Tony Favadoro. (*Favaurrea*)
 (*Azkenik, musika kendu egiten du*).
 Zein musika nahi lukete jaunek?

ALDO: Isiltasuna, (*Isilaldia*)

UGO: Ez, ez daukat ba nirekin. Baina joan eta eros dezaket.

GIO: Trabaturik dago.

UGO: Isiltasuna dago trabaturik?

ALDO: aszentsorea da trabaturik dagoena.

Eta zuk egin behar duzuna da, muturra hertsia, geldi egon eta artefaktu hori itzali.

GIO: (*Bapatean.*) Zein artikulu?

ALDO: (*Ugoren irratia-kasettea erakutsiz*). Hori...

GIO: (*Asaldaturik*). Ah. Kasettea.

ALDO: Zerbaiten susmoa hartuz.

Zergatik? Zer ulertu duzu?

UGO: Irratia ere badauka, eh? Irratia jarriko dut nahi baduzue.

ALDO: Bai, jarri, baina nik esandako lekuan.

UGO: Non?

(*Geldiune bat. Egoera lastu egin da, baina bakoitza nolabait berera biltzen da.*)

Gioconda bere boltsatxoan hasten da bilaka, eta zigarrilo pakete bat ateratzen du.

GIO: Erretzen badut, inori minik egingo al diot?

UGO: Ez. Bai zera! Bat emango bazenit.

GIO: (*Zigarriloa eskeintzen dio Ugori, eta honek, bat ere lotsarik gabe, lau edo bost hartzen dizkio. Ernegaturik oso, Aldori eskeintzen dio.*)

Zuk... ?

ALDO: Eskerrik asko, ez. Mintzen ez bazaitut, nahiago ditut nireak...

(*Bere paketetik hartzen du; paketea Giocondaren berdin-berdi-*

na da. Honek ere beretik hartzen du.
Aldok, lehenbizi Giocondarena pizten du, ondoren Ugorena, eta
azkenik berea).

(Geldiunea, ke asko eta patxada piskat lortu nahirik).

UGO: Erretzaile alaitsuak.

...
Erretzaileek badakite elkarrekin ulertzen...

...
Nagikeria, eh? Nagikeria da gainerako bizio guztien aita, anaia,
lehengusua, aitona eta koinatua.

...
Nik nahiago ditut rubiak. (*Aktorea rubia balitz, beltzak esango
du*)

Neska... edo andrea mintzeke, noski. . (*Tonuz aldatuz*).

Emazte zorionsu edo printzearen zain?

Ah, badakit: ezkongai, mutil gazte altu, rubio batekin, eta be-
giak...

...
Ezta...

Pentsatu behar nuen: ezkongabea, bi bizkien ama, zibiletako
kapitain batengandik dibortziatua.

(*Giocondak nekeak ditu Ugo jasaten. Zigarrikoa lurrera bota eta
oinaz artegatsu itzaltzen du*).

Artega, eh? Jabetzen naiz. Dibortzioa ez da gauzarik ederrena
ere. Gizonak batzutan nekagarriak ere izaten dira.

GIO: Hara! Horixe! Beraz, saia zaitetz ni bakean uzten, konforme?

UGO: (*Aldori*) Neska gaixoa... ulertzekoa da...

GIO: (*Bufaka*). Ez naiz neska gaixo bat! Ez naiz ulertzekoa!
Ez naiz ezkondua! Ez naiz ezkongai! Ez naiz dibortziatua!

UGO: Baina, ama zara!

GIO: Ez! Ez naiz ama, ezta izeba ere! Eta zuk, sartu muturra zure
kontuetan!

UGO: Hori da! Ezer baino lehen, zuhurtzia!
(*Aldori*) Bihozbera izan behar da...

ALDO: (*Laster*) Ongi da, ongi da...

(Egunkaria irakurtzen. Gioconda zurrun dago eta pentsakor. Aldo bere irakurketan murgildurik, Ugo aspertu egiten da. Ugok, Aldoren egunkariak baliaturik, albotik irakurtzen du.

UGO: *(Goi mailako gauzetaz hitzegiteko gogoaz handikiro azalduz). Zer iruditzen zaizue gaurko gobernu taldea?*

BIEK: *(Gogor eta zorrotz, batera). Ezer ez.*

Geldiunea

UGO: *Aita sainduak, nire ustez, italiarra izan beharko luke. Ez, gaizki esan dut, Aita Saindu poloniar bat ongi iruditzen al zaizue?(Aldori) Jauna, zer iruditzen zaizu?*

ALDO: *Ez zait ezer iruditzen. I(rakurtzen jarraitzen du).*

UGO: *Eeeeehhhhh. Hara, begira, zuk bezelako jaun batek hau bezelako arazo katramailatsu batean ez du eritziarik.*

ALDO: *Sentitzen dut. (Irakurtzen jarraitzen du).*

UGO: *Bufff...*

(Aspertu egiten da. Bufada. Ondoren bere zakuan begiratzen du. Harrituta bezala geratzen da. Esku bat sartu eta bila hasten da. Eskuak barruan, mugimendu arraro bat egiten du, Ugoren borondateatik askaturik balego bezala. Ugo harrituta bezala dago; gainerakoek gauza arraro hura harriturik eta jakinminez ikusten dute beren aldetik. Ugoren eskua gero eta azakarrago ari da mugitzen zakua barruan.

Bapatean, atera egiten da eskua. Plastikozko munstrotxo txaxar bat dago Ugoren hatz batetatik zintzilik, hura jan nahi izango balio bezala.

Ugo uluka dabil eta aszentsorean saltoka hasten da, denak izutzen dituelarik).

GIO: *Mesedez, zaude geldi! aszentsorea dantzan jasi da!*

UGO: *Badakit! Egin dezagun dantzan denok elkarrekin!*

(Astiro astiro, baretu egiten da. Jokoa gainerakoek erakusten die).

Guido deritza...

A(Do eta Giocondak haserrea erakusten dute. Azkenik Ugok bere jokotxo utzi egiten du, berriro zakuan sartu, eta aspertzen hasten da, beste biak baretasuna gordetzen, Ugori jaramonik ez egiten eta beren baitan biltzen saiatzen diren bitartean. Ba-

patean, Ugok ondoez bat du).

Jainko maitea! Lagundu, lagundu niri!

GIO: Zer da? Zer daukazu orain?

UGO: Gaizki nago. Nire atakeetako batek eman dit. Egin zerbait, azkar!

ALDO: Baina benetan zaudela gaizki?

UGO: Bai, gaizki nago! Ah! Azkena da! Aahahahahahah...!

(Lurrera erortzen da, biraka, arnas estuka, uluka, eskuak zintzurra eramanez, etabar).

GIO: *(Aldori).* Egin zerbait, mugitu!

ALDO: Lasaitu zaitez, neska, ez ditzagun jarri gauzak dauden baino okerrago.

(Aldo, bere krisialdi ikaragarrian dagoen Ugori laguntzen saiatzen da. Aldok ahal duena egiten du, baina Ugoren konbultsioek dena eragozten diote.

Bapatean Ugo zurrundurik geratzen da, hilda bezala.

Geldiune larria Aldoren eta Giocondaren aldetik).

ALDO: Jauna... jauna... erantzun Jainkoaren izenean!

GIO: Jainko maitea, ez da ba izango... Jauna jauna jauna...

aszentsorean trabaturik, eta hildako bat gurekin...

Ez! Ez! Ez! Hau ezinezkoa da! Hementxe hil behar zuen txepel honek!

ALDO: Lasaitu zaitez, neska, ez da oraindik hil.

Jarri dezagun hola. *(Ahal bezala moldatzen dute).* Holaxe.

Orain arasketa artifiziale egin behar zaio. Ikustagun.

(Arasketa artifiziale egiten dio).

GIO: *(Piska bat geroago).* Eta?

ALDO: *(Nekaturik, geldituz).* Ezer ez.

GIO: Jainko maitea, baina konturatzen al zara?

ALDO: Bahh, bai, gizarajoa...

GIO: Zer gizarajo eta gizarajondo. aszentsorea abiatu eta urlia erdi hildako honekin harrapatzen bagaituzte, kontrolak, eta ikerketak eta amaibako nekeak datozkigu ondoren.

ALDO: Lagunurko zalea, eh?

GIO: Uztazu, uztazu.

ALDO: Arrazoin duzu, edozein modutan. Bere onera itzulerazi behar dugu derrigor.
Proba egingo al dugu arraultze batekin?

GIO: (*Laster*).
Ez!

ALDO: Ez aztoratu, ongi da...
Irtenbide bakarra ahoz-ahoko arnasketa da...

GIO: Oso ongi. Ekin.

ALDO: Nik?

GIO: Nork bestela? Ez duzu, ba, pentsatuko nik egingo diodanik?

ALDO: Hartu pazientzia, andrea...

GIO: Neska.

ALDO: ... Neska. Onartu beharko duzu ez dela gauza bera gizon baten tentzat edo emakume baten tentzat, gaisoa gizon baten baldin bada.

GIO: Hori hitzegiteko modua! Hemen ez gaude maitasunezko ariketan, gizaki baten bizitzaren aurrean baino!

ALDO: Baina zergatik egin behar diot nik?

GIO: Zuri bururatu zaizu.

ALDO: Ongi da, ongi da. (*Ugo pentsatzen*).
Ama maitea, baina nondik atera da hau?
(*Saio bat egiten du, eta gero utzi*). Zimaur pila bat da baina!

GIO: Kontua ugari zuk! Mugitu, hil egingo da eta.
(*Aldo saiatzen da, nazkari gaina hartuz. Ondoren, ustekabea:*)

UGO: (*Esnatuz bezala, Aldoren lepoari heldu, eta horrela zutituz*).
Ez du galduko aho lastanduak bentura, aldiz du ugalduko ilar-
giaren modura...
Harrigarria! (*Biak zur eta lur daude*). Eskapada ederra, eh?
(*Giocondari*). Eskerrik asko txapelarenagatik...
(*Aldori*). Eskerrik asko zimaur pilarenagatik...
Eta ez da asko falta izan jaun serio batek lastandu nindezan...
Zer, ongi jokatu al dut?

GIO: (*Erabat haserre*). Lotsatu egin beharko zenuke.

ALDO: Nahiko txarra, joko bezala.

UGO: Nolabait igaro behar da denbora.

ALDO: Ez da nahiko arrazoi, inoren nerbioak urratzeko.

GIO: Ahoz-ahoko arnasketa egiteko puntuan nengoela pentsatzen badut...

ALDO: Neu nintzen arnasketa egiteko puntuan zegoena!

UGO: Baina ez dizut utzi egiten.

Ez zait atsegin laztan batez esna nazaten.

GIO: Bai. Zapladaka esnatu behar zintugun.

UGO: Baina onartuko didazue ongi antzestu dudala. Beti esan izan didate nire lagunek: Aktore izan beharko huke hik. Baina beste asmo batzuk ditut... poeta naiz ni. (*Biek bufa*). Ez al didazue sinesten?

ALDO: Sinesten dizugu, sinesten dizugu...

UGO: (*Orri xaxtar batzuk ateratzen ditu eta bila hasten*). Hara, hauxe adibidez. Udazkena deritza. Herriko parkean idatzi nuen behin, holaxe, bapatean, etenik gabe, bi zahar elkarri eskua maitekiro emanez zeudela ikustean:

(*Eztarria garbitu, jarrera eta tonua hartu eta irakurtzen du*).

Begiratzen zaituztet...

Eta ikusten zaituztet...

Zuek zaharrak zarete

eta ni ez.

Zuek maite duzue elkar

eta nik ez.

Zuek azkena xurgatzen duzue

eta nik ez.

Zuek elkarri maitekiro eskua ematen diozue

eta nik ez.

Agian pentsiorik ere baduzue

eta nik ez.

Zaharrak zarete,

enamoratuak zarete.

Eta ni?

Nik begiratzen zaituztet...

Eta ikusten zaituztet...

(*Biei, entusiasmoz*). Lirikoa, ez da?

(*Beste orri bat bilatzen duen artean*.)

Beste hau luzaro pentsatzen egon ondoren egina da. Ariman

astindu bortitzak sentitzen nituen batetan egin nuen. Izenburua bera iada saminezko garraisi mingots bat da berez. Izenburua du "Bonba".

GIO: (*Bapatean, ohiu ito batez*). Zein izenburu esan duzu daukala?

UGO: Bonba... bum...

(*Geldiune labur, harrigarri eta beldurtzekoa. Ugok irakurri.*)

Bonba.

Eztanda.

Borronba.

Apurtu.

Makurtu.

Beldurtu

Zimurtu.

Du hiltzen

eta garbitzen.

Ze gezur da.

Bermuda... lizentzia poetikoa...

Lehergarri

Xahugarri.

Burrunbari

errekari.

Lehertzaile

xahutzaile

Kiras kentzaile

Kutsu ezeztaille.

Zaratatsua.

Dirutsua.

Hotsanditu,

Dardaritsu.

Bonba.

Eztanda.

Borronba.

Nire baitan dagizu bum.

Nire ohean dagizu bum.

Sofa gainean dagizu bum.

Bizarginenean dagizu bum.

Botikan dagizu bum.

Zineman dagizu bum.

Dagizu bum

Edozein lekutan zaudela:

Etxean, kalean, leihoan, balkoian;

Tranbian, autobusean, trenean,
banketxean, elizan,
ordu orotan zara lehertzen
aszentsorearen barruan ere... To. aszentsorea.
nire bihotzean balitz bezala.
Bonba, ooohhhh Bonba.
Bonbarabonbarababa. Bum!

Bikaina, eh?

GIO: (*Erabat txunditurik*).

Zu... zu... orratio... zu... zu zara...

ALDO: Zu "saltsero" samarra zara. Orain neskak eta biok biziki eskatzen dizugu, txintxo-txintxo portatzeko. Isil-isilik egongo gara aszentsore bedeinkatu hau abiatu arte, geldi-geldi eta bare-bare, konforme?

UGO: Zuk bai dakizula gauzak eskatzen...

Gozotasunez edozer gauza lortzen da, egia...

Beno ba, iraupen ona, orduan...

Geldiunea

GIO: Zenbat denbora igaro da?

ALDO: (*Erlojua begiraturik*).

Zehatz esanda, hogeita bost minutu eta hamar segundu.

GIO: Jainko maitea... hamalau minutu eta berrogeitamar segundu berru hemendik aldegin ez badugu, gureak egin du...

ALDO: Zer esan nahi duzu?

UGO: Ah, ah. Hau komeria. Irteten banaiz, egingo du nireak!

ALDO: (*Ugori*). Zer esan nahi duzu?

UGO: Hara, ba, esan nahi nuen, ba... aizu, neskak erantzun behar du lehendabizi, eh? Bakoitzak bere txandan!

GIO: (*Tonuz aldatzeko, nahiko nekeak dituela*).

Hara, begira... nire burua aurkeztuko dut... Ni naiz Gioconda... Gioconda Txolineta.

ALDO: (*Eskua luzatuz*). Pozten naiz. Aldo Ekonomian doktoretua.

GIO: Pozten naiz.

UGO: (*Giocondari*). Ugo Sakelustegi, pozten naiz guztiz.

GIO: Pozten naiz. Gioconda Txolineta.

UGO: *(Aldori)*. Sakelustegi.

ALDO: *(Eskua luzatuz)*. Pozten naiz. Kaskarinaga.

UGO: Sakelustegitar Ugo, adiskideen artean Ugo Kuso. Jajajaja!
(Bizkarreko bana ematen dio bortizki bakoitzari).

ALDO: *(Ernegaturik. Biek batera)*. Zaude geldi, astakirtena!!!!

GIO: *(Ernegaturik)*. Alde baina hemendik!!!!

UGO: *(Mindurik, komeriante handi bezala)*.

Zuen portaera honek mindu egin nau eta behartzen tonu hotz bat, handikia eta duintasunez betea hartzera, gogortasun aristokratikoari dagokion neurrikoa, alegia... Irratia entzungo dut, zuek nahi ez baduzue ere.

(Biek eragotzi egin nahi diote. Ugok, ordea, esku bat sartzen du azkar boltsikoan eta gogor begiratzen die.)

STOP.

(Armaz egindako mehatxu baten susmoa hedatzen da.

Boltsikotik astiro ateratzen du eskua, baina betiere nahiko urduri Ugoren portaeraren aurrean.

Ugok aurikularra irratian itsasten du. Piztu. Irratia indar guztiz hasten da, Ugok aurikular hondatua boltsikoan sartu eta beste biek irratia entzutera etsita jartzen diren bitartean).

IRRATIA: *(Gutziz nekagarri)*.

Kaixo, kakamokordo eta kakapirrin guztioi, eta kaixo baita ere zamako piztia eta builako astakume diren zuen zaharrei. Hemen Listor Eroa, kakapilako zimaurmila megahertziotan...

Pernachia Irratiko ppppprrrrrrr antena hauetatik zapladaka ari zaizuen...

Propagandaren zokoa da.

Propaganda zoko amaibako gogaikarri guztiz zikina da eta den-dena xurgatuko duzue, zeren, hor zuen desesperazioan baka-rrik zaudeten bitartean, ez bait duzue izango adorerik irratia, zuen belarrietako eguneroko droga hau itzaltzeko.

(Gong ergelezko segida zentzugabea).

Jan ezazue trokote bat.
Trokote eder bat iresteke, esan dut!
Trokotea da gainean idatzita dakarrena ez, beste edozer gauza.

Eta estaltzen duen zelofana zimurtu ondoren, koloratzailearen eta kontserbatzailearen erdian, plastiko zati garbi oso garbi bat topatuko duzue.

(Eromenezko beste gongaldi bat).

Edan ezazue Plisti bat eta Plausta bat gainera. Eta gaitz dagizueta Plastak, limoiaren, limaren eta limuriaren gusto apartsu, higuingarrikoak, eztarrian jeitsiz behera dihoakizuela glu-glu-glu.

Plisti eta Plausta

ggggrrrrrr... ggggrrrrrr...

Txip-txop-txap, txaplatxap...

PPPPPPRRRRRRRRRRRRRRRRRR!!!!!!

Harrapatuko al duzue gaitzik txarrena

eta hilko al zarete hotzikararik mingarrienen erdian!!!!

Goazen rocktzar honekin!!!!!!

Aidaaaaa!!!!!!

(Rock izugarri gogor bat dator).

GIO: Lagundu... lagundu... Inork entzuten al du? aszentsorean trabaturik gaude. Lagundu... egin zerbait! Atrapatu rik gaude... ! Lagunduuuu! ... LAGUNDUUUU... !!!
(Ugori desesperaturik). Itzal iezadazu irrati hori! Ez dituzte entzuten deiak! Ez gaituzte aterako sekula!

ALDO: *(Pazientzia galdu du. Pistola atera, eta Giocondaren burura zuzentzen du. Hau erabat zur gelditzen da. Gauza bera, Ugo).*
Tiratu egingo dut, isiltzen ez bazara.
(Aldok hitzok ozen esan ditu, argi eta garbi, bare, erabakitasun beldurgarriz. Bere itxura gogorra da. Rocka bukatzen da, baina Listor Eroak berriro ekiten dio hizketari).

IRRATIA: Hemen beti zuekin Listor Ero zakila, Pernacchia Irratiko antena likitsetatik, ppppprrrrrr... . hiri kaka honetako azken berriak zuentzat.

Duela ordu erdi juxtu National Bank delako horretan diru zulo handi bat aurkitua izan da. Bai, gizonak, bai. Gure superpoliziek

somatu, erabaki eta finkatu dute litxarreroak "in the bank" ezkutatuturik egon direla, edo bestela funtzionari maltzurkote batek garbitu dituela barrutik txanpon guztiak: Bost mila miloi, bost mila!

Alferrik beraz, asfaltoko oihanean, "Asphalt junglean" "surching in the rain", euripetan bila hastea!

Palaziotarra, Jasogoraeta jaunak sinaturiko kriltaleria eta burniteria pila katramilatua, gureek zaindurik dago, arauak aginduriko uniformeak eta biboteak soinean dituztela. Ate, ataka, atari eta atarte guztiak gordetzen, zakurrak. Urra!

Eta orain, Listor Eroak Pernacchia Irratitik, pppprrrr... milionari berri maltzurkoteari, ondorengo mezu hau bidaltzen dio:

Oh hi, jaun misterioitsu zintzoena, hire maletatxo anonimoa bost mila miloi papertxo filigranatu itxurabakoz gizendurik, serio eta txintxo hoana, nora hoa, nora hoa ez baduk salbazioa? Agur maite! Ihes egik armagizon ezjakinen haginetatik, hirekin duk gure solidaritate guztia! Eta izorra hitzak dirutzar guzti horiek izerdi patsetan irabazi dituztenen muturretan!
Hirekin gaituk! Hirekin gaituk! Hirekin gaituk!

Irratiaren jardunaldi guzti honen bitartean, Glocondak eta Ugok garbi erakutsi dute jabetu direla Aldo dela banketxeko funtzionaria eta maletatxoaren barruan bost mila miloiak daudela.

Irratiaren testua bukatzeraz doala, Aldok pistola Giocondaren burutik

Ugorenera aldatzen du. Ugok ulertu eta irratia itzaltzen du.

Isiltasunezko eta gelditasunezko unea. Tentsio oso gogorra).

GIO: *(Kasik negarrez).* Kaskarinaga jauna... entzun une bat, mesedez... Zuek, materialistok, "itsu" deitzen dituzuen horietakoa nauzu... "Gaiztakeriaren kontrako onbidearen aldeko Botere Zerutar" deritzan erakunde iraultzaile-trazendentaleko bazkide naiz. Zeregin bat betetzen ari naiz... hemen, erosketa zorroan ezkutatuturik aingeruen uzker bat daukat...

ALDO ETA UGO: Aingeruen uzkerra?

GIO: Bai... bonba bat. Guk, Botere Zerutiarrekook bonbei aingeruen uzker deitzen diegu... purifikatzeko dira. Sarrerako estaian jarri behar nuen, zuk bost mila miloiak ohostu dizkiozun banketxean hain zuzen...

(Aldok berriro bere aldera zuzentzen du pistola).

Ekin aurretik, azken minutuak igarotzeko hartu dut aszentsorea, ahalik eta isilen, gora eta behera ibiltzeko... Hara, lehergailua denbora-emaila bati loturik dago, hor dago koska... eta nik ez dakidala askatzen. Zu artifiziarri samarra bazina...

ALDO: *(Erabat izaturik, pistola daraman eskua begiratzuz).*
Ez... soldaduskan bulegoetan egon nintzen.

GIO: Ez... oh!

UGO: *(nork espero ez duela).* Baina nik badakit hortaz zerbait!

ALDO: Ziur zaude? Ez da, ba izango beste pailazokeria bat?

UGO: Zure buruaren izenean zin dagizut!

Motikotan hasi nintzen. Behinola, esnagailu txiki batez petardo bat paratu nuen, aitaren ehize-zakurra lotu-lotu egin eta gero petardo hori ba, jarri nion... buztan azpian sartu nion, hola, besterik gabe, ikusteko, kimikari txiki eginda... ba al zenekien Nobel jaunak, izen bereko Sariaren asmatzaileak, dinamita ere asmatu zuela? Eh? Bartezzaghi irakurri al duzu?

Baina, nik falderaren zati bat nahi dut niretzat, bestela ziplo eta bum!

ALDO: Baina zer ziplo gero! "Bum" horrekin akabo zu ere.

UGO: *(Serio, ziur, beldurgarri).* Eta niri berdin zait!

(Une batez pentsatuz. Kolpetik Giocondak zorroa dagoen bezalaxe luzatzen dio Ugori).

(Zenbait joko, ohizko edukinaz: Arraultzeak, gazta, fruituak, barazkiak. Azkenik zorioneko bonba azaltzen da: dinamita ziriak eta esnagailua, bonba baten karikatura.

Arretaz aztertzen du Ugok atrikulua. Esku bat sakelean sartu eta labana automatiko bat ateratzen du, ahoa atera eta ukitu oso delikatueta murgiltzen da. Boltsikotik egunkari zatikiak azaltzen dira. Aldok, beste biak oso kontzentratuak daudela baliatuz, Ugo-ren sakeletik egunkari zatikiak atera eta irakurtzen ditu).

UGO: *(Lana amaitzean).* Uff.

GIO: Egina?

UGO: Bai eta ez.

GIO: Nolatan bai eta ez?

UGO: Ez naiz ausartu indargetzen eta orduan leherketa atzeratu besterik ez dut egin.

GIO: Zenbat denbora?

UGO: Ordu erdiren bat.

GIO: Hain gutxi?

UGO: Hel iezaiozu, ba, zeuk. Zeu zara iraultzailea eta uzkertea handia. Zeu zara Jainko Guztialdunarekin eta Goiaingeruarekin zuzeneko telefonoa duena. Ni neure aldetik soil-soilik...

ALDO: (*Mozten dio irakurriz*).

... Ugo Sakelustegi hogeita hemezortzi urte, Triesten jaioa, lanbidez intxaur, kakahuete, gozoki eta turroi saltzaile ibiltaria.

Poliziak bilatzen du bortxatu, torturatu, hil, zatikatu eta txikitu dituelako gutxienez ere, hurrengo hauek: hamabi neskatila, zortzi motikotxo, bost atso bakarrik bizi zirenak, hogeita zazpi alargunsa denak gazteak eta gustagarriak, udaltzain bat zibilez jantzia eta agure pentsiodun bat, azken hau erabat helbarritua gurpil-aulkira behartua...

UGO: (*Aldori kentzen dio zatikia eskutik. Guztiz zital*).

Nahikoa da, orratio... halako gauzak, ozen eta emakume baten aurrean irakurri! Zerria galanta! Ez zara lotsatzen?

ALDO: Ni ez, eta zu?

UGO: Ni bai... hara, begira... zuen baimenaz...

(*Ahal duen bezala etzaten da plataforman*).

Begira, haurtzaro oso, oso zorigaiztokoa izan dut nik... Aitak pattarra edaten zuen eta jo egiten ninduen... amak egunez, aitak jakin gabe, ederrarena egiten zuen eta gauez, aitaren aurrean, santarena... Eta baliteke aita bera nire aita ez izatea ere... bai ba, bestela trentxoia erosiko zidan, bizikleta erregalatu zidan, ez ninduen sekula joko. Eta ez ninduen mojetara eramango, zakurrarekin egindako esperimenduaren ondoren. Behin, zinematokian, masturbatzen ari nintzela harrapatu ninduen aulkizainak... Bere linternaz, izugarrizko eiakulazio bat bete-bete argitu zuen. Raquel Welch-ena zen kulpa guztia. Ez dizuet esan ere egingo zelako trauma jasan nuen.

ALDO: Ez.

GIO: Ez.

ALDO: Esan.

GIO: Esan.

UGO: Harrez gero, norbaitek Raquel Welch gogorazten badit, eta aski

da horretarako zernahi txikiena, berriro egiteko gogorik handiena sortzen dit... Gehienetan berriro egiten dut. Baina gero etortzen zait burura linterna, eta itsutu egiten naiz. Orduan ateratzen dut nire labana eta... (*Labanaz, keinu adierazgarria*).

ALDO: Ah, zein ongi ulertzen zaitudan. Niri ere gauza bera...

GIO: Ah, zure zinematokian...

ALDO: Jainkoaren izenean, ez, ez.

(*Ugo altxatu egiten da, eta Aldo bere lekuan etzanerazten du, lurrean*).

Amarekin etzaten nintzela egiten nuen ames...

UGO: Ah!

ALDO: Orduan On Pinguinok...

GIO eta UGO: Pinguino?

ALDO: Herriko erretorea On Paskuino zeritzan, baina motikook geuron artean On Pinguino genion gaitzizen bezala, hitzen antzogatik ere bazen, baina batez ere ibiltzeko zeukan eragatik... gero soinekoa, luzea eta beltza... eta zerbait egin behar zuenean, gainean ipini ohi zuen amantal zuri handi hura...

Non zaude orain fede xalo barregarri triste eta zalantzarri gabeko baten lekuko?

Nora zoaz hegaka, hegorik gabeko hegazti, aingeru izuna, xalotasunaren hegaldari?

Eta aizu... gogoratzen al zara nirekin?

Nork hustuko dizu limosnen kutxatila?

Nork botako dizkizu aitorlekuko zirriztuetatik upats borobila-goak?

Nork beteko dizkizu pixaz elizako ur-harriak?

Apeztxo maite ahantzia...

Baldin parabisurik bada ezgauzentzat, alferrikakoentzat, arlo-teentzat, zu egongo zara zalantzarik gabe jargoian eserita...

On Pinguino gizarajoa...

GIO: Eta gero?

ALDO: Bai, bai... On Pinguinok, aitortzakoan, aditzera eman zidan, amari ezin zekiokela... ba, hori...

UGO: Adarra sartu.

ALDO: Hori. Ezta munduko urre guztiagatik ere.

UGO: Antigualekoen antzekoa, eh, zuen On Pinguino hori?

GIO: Eta gero?

UGO: Eh? Eta gero?

ALDO: (*Altxatuz*).

Ba, nire ama nireganatu ezin dudanez gero, ba, munduko urre guztia nireganatzen saiatzen naiz. Eta egia esango badut, saiatuz-saiatuz, maila nahiko onean jarri naiz. Baina, zer nahi duzue? Bat ez da sekula asetzen (*Diruen keinua egiten du*). Azken txanpon hauekin (*Maletaren aldera keinu*) erretiroa hartuko dut, eta bizitza on bat pasatzera noa.

Eta zuk, neska? Zer gorapilo daukazu barnean, bonbak bantzen ibiltzeko?

(*Ugok Gioconda etzanerazi nahi du, baina Giocondak biziki uko egiten dio*).

GIO: Erabat normala naizela esan behar dizuet, nire oreka siko-fisikoa akatsik gabea dela guztiz. Ez dut traumarik, gorputzean eta ariman erabat libre naizelako.

Eta badakizue zergatik?

ALDO eta UGO: Ez. Zergatik?

GIO: (*Sutu egiten da*).

Egia dakidalako.

Egia ikusi dudanez gero, dena daukat garbi, dena garden iturriko ura bezala.

(*Aldori, su biblikoz*). Zuek! Zuek, zeuron barne zikinetatik berrietatik jaio den mundu gaizto baten adibide zimeldu batzuk zarete zuek! Zuen ondotik, zuen pareko izateko asmotan, ardi galdu talde batek (Ugo adieraziz), irrikarik lehitsuenaz jarraituko dituen lege zikinak asmatzen ditu zuen arima ustel eta galduek! Baina, ai zuek! Gu erne gaude!

UGO: Hori! Zurekin gaituzu! Gora aingeru uzkertiak!

GIO: Hago isilik, gaizto hori! Pailazo zikina! Goian dagoen edozeinen aurrean makurtzen haizen zakila! Hi, hi izango haiz hemen, lehertuko den lehena!

UGO: Baina ni, ni bat nator zurekin, aingeru mendekatzaile.

GIO: Ixo! Belauniko! (*Ugo ez da mugitzen*).

Belauniko esan dut! (*Belaunikatzera behartzen du indarrean. Aldori*).

Hi ere bai. Belauniko!

ALDO: Aizu, ez ditzagun nahastu gauzak.

Ni ez naiz sekula belaunikatu, ezta elizan ere.

Eta orain zu bezalako erokume baten aurrean hasiko naiz ni belaunikatzen!

GIO: Ez duk belaunikatu behar lekuko apal honen aurrean, ez, heriotze ziurretik libratzen gaituen Probidentziaren aurrean baizik. Orain-txe bertan, hari batetatik zintzilik bizirik gauzkan Probidentzia-ren aurrean!

ALDO: (*Zalantza txiki baten ondoren*).

Zera, Nahikoa da oraintxe! Altzairuzko kable bikain bati esker dabil aszentsorea. Mundu guztian daude aszentsoreak eta denak sistema berari esker dabilta, inondiko akatsik gabe. Eta sistema horretan, nik, andre maitea, uste osoa daukat.

UGO: Hori da. Eta nire aldetik zerbait esan badezaket, eta begirune osoz noski, bonba oraindik lehertu ez bada, da eskerrak bi eskutxo trebe hauei, labanatxo horren laguntzaz hainbat gauza egoki egiten bait dituzte.

GIO: Ah! Gizarajo axalak, itsuak, gorrak... ez dakizue zer esaten duzuen ere... Baina, ez al zarete konturatzen, hemen elkarrekin topo egin badugu, ez dela halabeharrez gertatu? Ez zarete konturatzen, goragoko borondate batek gurutzatu dituela gure bideak?

ALDO: Ba, nire borondaterik sendoena da, bide horiek bertatik banatzea.

UGO: (*Giocondak beti lurrean belauniko egotera beharturik*).
Luzaro egon behar al dut oraindik hola, belauniko?

GIO: Bai, Kaskarinaga jauna belaunikatu arte, eta oraintxe bertan probidentziak inspiratu didan otoitza esan arte.

ALDO: Pazientzia galtzen ari naiz.

(*Kanpora ohiuka*).

Aska ezazue behingoz aszentsore hau! Entzuten al duzue? Mugu-itu zaitezte, arraioak!

UGO: (*Harrigarriri bare eta tonu pedagogikoan*).

Kaskarinaga jauna, mesedez, egizu niregatik.

Belaunika zaituz minutu pare batez. Alimo, zer galtzen duzu horrekin?

Honek bestela, desblokeatu arte edukiko nau hemen eta orduan deskuidoan muturretan lehertuko zait bonba... mesedez...

ALDO: Zaude isilik zu ere!

UGO: (*Aldori jantzietatik indarrean helduz eta belaunikaraziz*).
Behera esan dut!!!

GIO: (*Azkar Ugori*). Ugo jauna, ez al daukazu musika zerutiarrik zureen artean?

UGO: Hori galdera! Jarriko al dut?

GIO: Jarri. (*Gioconda inspiratzene eta Aldok pairatzen duen bitartean, Ugok zinta jartzen du. Arpegiatu zerutiar bat da. Giocondak abestu:*

Aingeru, aingeru ederra
zabal zure hegoak
gizadi gaizto honen
gaitzetatik gu libra.
Hartu gutaz pazientzi
izan gurekin erruki
aingeru, aingeru ederra
egia erakutsi.

(*Kantua bukatu. Ugo harrituta, Aldo guztiz amorraturik. Giocondak hizketan jarraitzen du*).

Oh zu, aszentsoreetako aingerua. Hiru ezgauza hauek probatu nahi izan dituzuna, gainerako guztien artean gu hautatu gaituzun aingerua, zaitez bedeinkatua, zu, aingeru guztien artean zerutiarrena.

UGO: Amen. (*biek batera*)

ALDO: Azkena da hau!

GIO: (Poliki-poliki hitzak astiroago esanez eta xurgatuz).

Jarri zure lan probidentzialari.

Gu, zure ospearen hiru lekuko txit apalok prest gaituzu jarraitzeko.

Banatu dugu guztia... eta guztia esaten dudanean... esan nahi dut... guztia.

(*Aldok eta Ugok elkarri begiratzen diote. Giocondak begiratu egiten die. Hiruok bapatean maletatxoari begiratu eta haren gainera jotzen dute zalapartaka*).

UGO: Bi mila miloi terdi tokatzen zaizkit bonba atzeratzeagatik.

GIO: Ez, ez. Hemen hirutan banatu behar da. Azkèn batean, bonba nirea da!

ALDO: (*Pistolaz apuntatuz eta maletatxoa eskuratuz*).

Demagun, garbitzen zaituztedala, eh?

(Giocondak azkar batean bonba hartu eta Aldoren pistolaren muturraren kontra jartzen du. Ugok bere labana ateratzen du. Aldo eta Gioconda Ugoren kontra bueltatzen dira, eta honek kasi konturatu ere gabe labana askatzen du. Biak berriro bueltatzen dira eta pistola-bonba egoeran jartzen berriro. Ugo egoera hortaz baliatzen da labana berriro hartzeko.

Une honetan hiruak elkarri kontrolatzen daude, oreka nahiko bitxia guztien artean sortzen dutelarik).

UGO: Jaun agurgarriok, nik ez daukat zer galdurik.

Eta hala uste ez badut ere, edozertarako prest nago.

Neskak txikitzen nauela edo zuk jauna burumuinak erretzen dizkidazula, gera bedi garbi, neri berdin zait guztiz.

Baina, bizitzeko banaiz, ongi bizi nahi dut...

Unetxo bat aski zait. Oso naiz trebea labanaz, egia.

Zuek mugitzen hasterako, nik hil zaituztet...

Eta tramankulu hau desblokeatzean, majo aberasturik joango nintzateke.

Orduan, zer, traturik egingo al dugu?

GIO: Lehen ere esan dut: hirutan banatu behar da, eta gainera bigarrena da.

Lehendabizi, hiruok lapiko berean gaudelako; bigarren diruaren heren bat hartzeko, bakoitzak arrazoi nahiko egokiak eman ditugulako.

ALDO: Baina, zu, jauna, zu ez zeunden nirekin plana aztertu eta burutzeko orduan. Bakarrik aritu naiz, zilegi bekit esatea. Hemen, istoria honetan nire izena jarri dut jokoan nik, nire lanbidea, nire ospea.

UGO: Eta zergatik ez nik?

ALDO: Zein izen arriskatu behar zenuen, ba, zuk, errugabeen bortxatzaile horrek!

UGO: Ni naiz hemen ezaguna dena, zu eta neska oraindik ez: hortxe dago alde guztia.

Nik errugabeak bortxatzen baditut eta zuk, zure aldetik, duten guztia kentzen diezu. Gioconda andereñoak, sotiltasunik handienaz, jo eta zati-zati egiten ditu. Parean gaude. Gehiago oraindik: berdin-berdinak gara.

GIO: Hori da. Beraz, zati berdinak.

UGO: Bat nator Giocondarekin.

Bi alde, bat kontra, doktore maitea. Ekin, ekarri txanpon horiek, bestela hemen, zure filosofia guztiaz pentsatu ere pentsatu ez zenukeen kolpe bat gertatuko da.

ALDO: Entzuidazue, neuk egingo dizuet proposamenik egokiena; entzuidazue ongi.

Hasteko, fardela nirea da...

(Biak erreakzioa). Zaudete, utziezadazue bukatzen.

Bigarren: minutu gutxi barru aszentsorea desblokeatu egingo da.

Hortan, seguru, ez dago dudarik. Goiko terrazan helikopteroa daukat.

(Biak harridura eta miresmen handia).

Banketxekoen ustetan, oporretara noa...

Irten baino lehentxoago, bonbaren denbora-emailea une batzuk gerotxoagorako jartzen da. Irten. Terrazara igo. Eta aide handik. Hemen dena lehertzen da, gu Riora goazen bitartean, aztarna guztiak garbituz. Han aurpegia konpondu eta nire inperioa sortuko dut.

Hirugarren:

(Ugori).

Ba al dakik gidatzen?

UGO: Helikopteroa?

ALDO: Ez, automobila.

UGO: *(Soldaduen gisara irmo jarriz)*.

Ugo Sakelustegi txoferra, zure esanetara!

ALDO: Ongi da. Txofer hartzen haut. Hasteko emango dizkiat bost mili... demagun, hogeitamar mila lira, ikusiko diagu geroago zer.

UGO: Ez da berorren Eskuzabaltasunari kontra egiteko, baina hogeitamar mila lirak egunoro balira...

ALDO: Hala dira.

UGO: Ah, hala dira? Ba, edozein modutan uste nuen Berorren Oparotasunak bestelako modu zuzenago batetan eskertuko zidala...

ALDO: Aizak, txoferra. Helikopteroan birentzat zegok lekua. Hiru sar-tzeko ere estutu gaitzekek, baina hire mokofin eskakizun horiekin isiltzen ez bahaiz...

UGO: Berorren Minberakortasunak ez daki jostaketarik ulertzen...

ALDO: Ados beraz?

UGO: Ados guztiz, Berorren Gorentasuna.

ALDO: (*Giocondari*).

Laugarren: nire ustez hi... bai, hara... trebea izango haiz hala-ko...

UGO: (*Aholkulari bizkor*). Ariketa erotikoetan, doktore.

GIO: Eta ez banaiz ama bezalakoa?

ALDO: Bah. Denok duzue elkarren antza.

UGO: (*Aldoren morroia erabat, bere arazoez kezkatu-rik*).

Doktore, ez al zaizu iruditzen Raquel Welch-en antz piskat ere baduela?

ALDO: (*Oso gogor, hortzen artetatik*).

Ez ausartu sekula! Ezta begiekin ere!

UGO: (*Ezin leialago*). Zeruak zigor nazala, doktore, sekula ausartzen banaiz...

ALDO: (*Oihuka*). Eta ez hasi pailazoarena egiten!

UGO: (*Militarren disziplinaren tonuan ekinez*).

Obeditzen dut azkartasun eta itsumenez, apaltasunez, morrontasunez, ipurtzuritasunez eta gainera billautasunik handien eta aldaezinenez.

ALDO: (*Giocondari*). Orduan, zer?

GIO: (*Dagoeneko, apainketa zuzentzen hasia baitzegoen*).

Bah, garbi dagoela iruditzen zait, edo?

(*Makilaia konponduz*). Eta gainera ez dut sekula ikusi Rio...

Baina, alde zure jakinerazi nahi dizut, nire jaun eta jabea: Ni oso garestia naiz, zure txoferra baino askoz garestiagoa...

UGO: Bi bider bai, gutxienez.

(Oso begirakune txarra botatzen diote biek. Ugo txiki-txiki bihurtzen da. Aldok eta Giocondak sakonki begiratzen diote elkarri, bata bestearengana hurbiltzen dira eta maitasunezko duetto bati hasiera ematen diote, bitartean Ugok ikusi bai baina ez begiratzeko ahalegin guztiak egiten dituelarik).

ALDO: Ederra haiz, Gioconda.

GIO: Eskerrik asko... Baina Gioconda nire borroka izena da.

Nire benetako izena da...

ALDO: Ez esan, niretzat Gioconda haiz.

GIO: Eta hi, Aldo? Nor haiz?

ALDO: Hiretzat, Aldo naun.

UGO: (*Idilioa hautsiz*). Aldo jauna...
(*Biak geldi geratzen dira*). Boskarren puntu bat legoke...

ALDO: Eta litzateke?

UGO: Litzateke... Ba... Nork esaten digu zure maletatxo horretan bost mila miloiak dituzula eta ez, zer dakit, adibidez ordainagiriak edo oraindik okerrago letrak?

ALDO: (*Ulertu ezinez bezala, begirakune txar bat botatzen dio Ugori ondoren Giocondari begiratzen dio, eta honek ere badirudi Ugoren zalantza berak dituela. Sakon arnasa hartuz, Aldok dio*):
Ongi da, ba...

Eta pentsatu sekula esperoko ez zenuten zerbait erakutsi nahi nizuela bere garaia heltzean...

Beraz: jakin, hemen barruan ez daukadala dirurik.

BLAK: Ah!

ALDO: Dirua, nire lankide bati eman nion, segurtasun kutxatilen ardura-dunari.

GIO: Eta zergatik?

UGO: Eskuzabala da oso gizona! Ez al zenekien?

ALDO: Berak, trukean, kutxatil horietako batzuetan zegoena eman di-dalako...

(Biek erabat leloturik begiratzen diote, zain).

... Diamanteak. Hiruek maletatxoa begiratzen dute).

(Aldok irekitzeko keinua egiten du).

UGO: Itxaron!

Astiro, jauna... nik zineman bakarrik ikusi ditut... badakizu, bihotza...

GIO: Nere bizitzan hirutik gorako pilarik ez ikusi sekula... eta gainera ez ziren nireak...

UGO: Giroa...

(*Kasette bat bilatu eta jartzen du.*

Verdiren Dies Irae eta argi oso sugestibo bat ematen diren bitartean, Aldok maletatxoa irekitzen du. Soinu eta argiaren efetoak bukatzean, maletatxoa irekirik dago eta barruan edukin ikusgarria benetan: diamante pilak eta pilak).

GIO: (*Xuxurlatuz*). Aldo, maite haut...

UGO: Eta nik ere bai... (*Aldok kolpetik isten du*).
(*Bukatzen da argiarena eta musikarena . Hau, Ugok itzaltzen du*).

ALDO: Pozik?

GIO: Oh, Aldo! Zoragarriena haiz! (*Aldo lepotik heltzen du*).

UGO: Ipuin bat dirudi.
Edurne Zuri... (*Gioconda seinalatzen du*).
Printze Urdina... (*Aldo seinalatzen du*).
Eta zazpi ipotxak!
(*Bere burua seinalatzen du*).

(*Aldo eta Gioconda xamur-xamur, bero-bero daude elkarrekin. Maitasunezko duetto bati hasiera ematen diote, bitartean Ugok ikusi bai baina ez begiratzeko ahalegin guztiak egiten dituelarik*).

GIO: Handia haiz, Aldo.

UGO: Beraz, hemen Ugo den bakarra, neu naiz.
(*Ez diote batere jaramonik egiten*).

ALDO: Hire erreflexu azkartasuna zaidan atsegin.

GIO: Eta niri biziki, hire kemena.

ALDO: Izango al haiz leiala?

GIO: Jakingo diat nire sentimenak aministratzen.

ALDO: Bidaia asko egingo zitunat. Itxarongo al didan?

GIO: Etxean?

ALDO: Etxean...

GIO: Segun etxea nolakoa den...

ALDO: Etxe oso eder bat izango dun...

GIO: Eta parkeak eta automonilak...

ALDO: ... eta morroiak eta erosotasun guztiak.

GIO: Eta askatasunik zabalena...

ALDO: (*Lepoan musu ematen dion bitartean*).

Bai... askatasuna... nik emango diadanaren alderantzizko proportziokoa izango dun...

GIO: Oh, ez izan beldurrik... mundua aldatze hori ez duk nire espeziali-

tatea, egia, baina nik kontuak egiten oso ondo zekiat, kontuak egiten... eta hi haiz nire kontua.

(Elkarri musu emateko sasoian daude. Ugo suturik dago oso eta neke handiz kontrolatzen du bere labana.

Elkarri musua emateko zorian daudela, aszentsorea desblokeatzen da).

ALDO: *(Erabaki osoz). Bagara!*

(Aldok keinu bat egiten du: Ugok denbora-emailea zuzentzen du. Konturatu ere gabe, irratia pizten du, lurrean utziz, aszentsorea bere xedera heltzen da.

Giocondak kanpoko aldea aztertzen du. Bidea libre dagoela adierazten du. Hiruek ihes egiten dute.

Ugo berriro itzultzen da labana jaurti eta plataformaren erdian sartzeko, ondoren berak ere alde egiten du.

Areto txikian geratzen dira irratia, musika txarra emanez, Ugoren plastikozko zakutoa, Giocondaren erosketako zakutoa, arraultzak eta tomateak lurrean banaturik, labana zutik sartua eta bonba. Hegan ihesi doan helikopteroaren zarata somatzen da).

IRRATIA: Zer moduz zaudete, entzule momifikatu astakilo, zakil, likits zikinok, zuen belarriok kakazi zaharminez gainezka al dituzue?

Azken albisteak jakin nahi al dituzue? Hona, ba: Banketxea hustu duen maltzurkoteak dirutzarrak baino balio askoz gehiago duten diamanteak eraman ditu berarekin!

Ziurtasunezko kutxatilen arduradun gixaixoari utzi dizkio diruak, eta gixaixoa segituan harrapatu dute, noski!

Jaun zintzo maitea, handia haiz! Gora hi!

Munduaren akabera dakarten rock alu horietako bat botako dizuet orain. Bai, hemen musika oso jakin bat egiten da, niri atsegin zaidana alegia, eta beraz zuei ere atsegin zaizuena.

Ez al da hala, astapiku taldea, eh?

Ezer baino lehen, ordea, entzun hau: Ez al duzue gaitzik mingarriena harrapatuko, ez baduzue Krokodil erretzen, alde batetik eta bestetik filtroa daramana, baina erdian hainbat gauza eder daukan zigarrilo zikina.

Erre ezazue, jan, injektatu, arnaskatu, sartu ipurzulotik; aski da, ordea, erosten baduzue!

Eta orain, hona rocktzarra!
Hona zuekin mundu alu honetako talderik pprrrrena:
Hator, txikituko haut eta taldea.
Benetako bonbaaaaaa!!!!!!

*(Eztanda. Iluna. Isiltasuna. Musika gozoa. Argia. Ikusleak agurtze-
ra azaltzen dira aktoreak).*

*Pello Zabaletak
italieratik itzulia.*